

[Steen Folke]

gymnasium. Der kunne nævnes en masse andre problemer både på den indholdsmæssige og den strukturelle side, men det er der ikke rigtig tid til inden for taletidens rammer.

Alt i alt mener jeg ikke, der kan være tvivl om, at den hurtige vækst i gymnasiet nødvendiggør en ny gymnasiereform. Det nuværende gymnasium tilfredsstillende helt klart ikke de krav, der må stilles til en skole, der modtager op mod halvdelen af en ungdomsårgang. Bekendtgørelserne blev lavet, dengang det snarere var 10 pct., der kom i gymnasiet. Fra det nuværende specifikt studieforberedende gymnasium må der arbejdes henimod et mere alment samfundsforberedende gymnasium, hvor det kunstige skel mellem teoretisk og praktisk arbejde brydes ned, og hvor de sidste rester af borgerskabets eliteskole fjernes.

Det er klart, der er grænser for, hvor store reformer der kan gennemføres for de 16-19-åriges uddannelser såvel som for de øvrige uddannelser uden at lave afgørende om på hele samfundet. I vores samfund er det kapitalens behov, som i sidste instans er afgørende for uddannelsernes indretning. Så længe vi lever i et klassesamfund, er det en illusion at tro, at uddannelsessystemet kan sikre lighed og retfærdighed. Men selv inden for rammerne af et kapitalistisk samfundssystem kan der naturligvis gennemføres reformer. Der må jeg nok sige, at det var småt med visionerne både i forespørgernes ordførers indlæg og i ministerens svartale.

For VS' vedkommende må jeg ved denne lejlighed nøjes med at henvise til, hvad vi har sagt tidligere, bl.a. i den debat om folkeskolen, som vi tog initiativ til for et år siden, og som jo på det meget principielle plan, den var lagt op i, i virkeligheden drejede sig om langt mere end folkeskolens problemer. En række af de ting, vi sagde ved den lejlighed, har også gyldighed for gymnasiet og for de 16-19-åriges uddannelser i det hele taget. Jeg kan også henvise til det, vi har sagt i debatten om U 90. Det må være tilstrækkeligt til sammen med andre tilkendegivelser fra os at vise – og det er ingen vel heller i tvivl om – at VS gerne medvirker til meget radikale reformer.

Ministerens tale bar præg af, at hun og hendes embedsmænd virkelig har vredet hjerne for at finde på noget, og det er da prisværdigt, men hjernevridningerne har ty-

deligvis været noget blokeret af, at de foreslåede foranstaltninger ikke har måttet ændre noget som helst væsentligt.

Lad os som eksempel tage problemet med praktikpladser til EFG-lærlingene. I stedet for at insistere på mesterlærers afskaffelse siger ministeren bl. a.:

»Endvidere vil praktikpladssituationen kunne lettes, ved at der opbygges andendelsuddannelser uden eller med kun lidt praktik.«

Ja, det er jo ubestrideligt: Keine Hexerei, nur Behändigkeit.

Eller tag de 13 punkter om, hvad der kan gøres. Jeg må indrømme, at jeg synes, det er utroligt, at indholdet heri har kunnet strækkes til at fylde hele 13 punkter. Man skal bl. a. intensivere bestræbelserne på at give en bedre erhvervsvejledning, det er et af punkterne, og man skal – det er et andet punkt – til dette formål have videreuddannede erhvervsvejledere. Og sådan kunne man blive ved og få det til at fylde en hel række punkter.

Men nu vel, man har fået 13 punkter stillet op til en storslået reform. Det kan dog ikke skjules, at de fleste af disse punkter har karakter af nok så begrænsede smålapperier. Det er altså, går jeg ud fra, hvad socialdemokratiet og venstre har kunnet enes om, og på den baggrund må jeg sige, at VS ser frem til SV-regeringens konkrete udspil i næste samling med meget, meget små forventninger.

Jørgen Jensen (DKP):

Det er jo problemerne for de 16-19-årige, vi behandler, og derfor vil jeg godt spørge den socialdemokratiske ordfører, om det dagsordensforslag, der er stillet, hvori det nævnes, at man forventer et konkret udspil til løsning af problemerne for 10.-12. uddannelsesår, også omfatter de faglige uddannelser, og om det omfatter efterskoler og ungdomsskoler. Når jeg rejser dette spørgsmål, så er det, fordi det er en kendsgerning, at vi må notere os, at vi har titusinder af unge, der forlader skolerne, som ikke har uddannelsesmuligheder, som ikke har noget arbejde, og det er jo i lige så høj grad dem, vi diskuterer, som dem, der er inde i et uddannelsessystem.

Vi må også notere, at de foranstaltninger, som hidtil har været gennemført, ikke har løst de opgaver, man har sat sig. Uanset om